

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

IXe KAMER

A R R E S T

**nr. 230.081 van 3 februari 2015
in de zaak A. 209.954/IX-8173**

In zake : Kristina VINDEVOGEL
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Wim Mertens
kantoor houdend te 3580 Beringen
Scheigoorstraat 5
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door de minister van
Justitie
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten David D'Hooghe en Filip Lahaye
kantoor houdend te 1000 Brussel
Loksumstraat 25
bij wie woonplaats wordt gekozen

Tussenkommende partij :

Bernard QUINTENS
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Patrick Hofströssler, Aube Wirtgen en
Heleen Vandermeersch
kantoor houdend te 1050 Brussel
Louizalaan 99
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 26 augustus 2013, strekt tot de nietigverklaring van:
 - het koninklijk besluit van 17 juni 2013 waarbij Bernard Quintens wordt benoemd tot gerechtsdeurwaarder in het gerechtelijk arrondissement Leuven;

- het ministerieel besluit van 11 juli 2013 waarbij het kantoor van Bernard Quintens, gerechtsdeurwaarder in het gerechtelijk arrondissement Leuven, wordt gevestigd te Tienen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekende partij heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Bernard Quintens heeft een verzoekschrift tot tussenkomst ingediend. De tussenkomst is toegestaan bij beschikking van 4 oktober 2013. De tussenkomende partij heeft een memorie ingediend.

Auditeur Marijke Van Limbergen heeft een verslag opgesteld.

De verzoekende partij, de verwerende partij en de tussenkomende partij hebben een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 12 januari 2015.

Kamervoorzitter Geert Van Haegendoren heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Wim Mertens, die verschijnt voor de verzoekende partij, advocaat Filip Lahaye, die verschijnt voor de verwerende partij, Bernard Quintens en advocaat Hans Plancke, die *loco* advocaten Patrick Hofströssler, Aube Wirtgen en Heleen Vandermeersch verschijnt voor de tussenkomende partij, zijn gehoord.

Auditeur Marijke Van Limbergen heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Juridisch kader en feiten

3.1. De te volgen procedure bij de benoeming van een gerechtsdeurwaarder is ten tijde van de bestreden benoeming geregeld in artikel 512 van het Gerechtelijk Wetboek, dat toentertijd luidde:

“§ 1. De kandidaat voor een ambt van gerechtsdeurwaarder richt zijn aanvraag bij een ter post aangetekende brief tot de Minister van Justitie en tot de voorzitter van de Nationale Kamer van de gerechtsdeurwaarders en zendt eveneens aangetekend een afschrift ervan samen met zijn dossier, bevattende de documenten die staven dat hij voldoet aan de voorwaarden gesteld in artikel 510, aan de syndicus-voorzitter van de raad van de arrondissementskamer waar hij solliciteert.

De voormelde kandidaturen moeten op straffe van verval worden ingediend binnen een termijn van één maand na de bekendmaking van de vacature in het Belgisch Staatsblad.

De bekendmaking kan geschieden op zijn vroegst zes maanden voor het ontstaan van de vacature.

Geen benoeming kan geschieden dan nadat de termijn bepaald in het tweede lid is verlopen.

§ 2. De Minister van Justitie wint het met redenen omkleed advies van de procureur-generaal, van de procureur des Konings en van de raad van de arrondissementskamer in over de verdiensten en de bekwaamheid van de kandidaten.

Na ontvangst van de aanvraag om advies zendt de syndicus-voorzitter van de raad van de arrondissementskamer een afschrift van de aanvraag over aan de voorzitter van de Nationale Kamer van de gerechtsdeurwaarders.

§ 3. De kandidaat wordt in kennis gesteld van de adviezen. Hij beschikt over een termijn van 10 dagen om zijn opmerkingen aan de om advies gevraagde instanties voor te leggen en te vragen gehoord te worden, in voorkomend geval bijgestaan door een raadsman van zijn keuze.

Het definitieve advies van de raad van de arrondissementskamer wordt aan de voorzitter van de Nationale Kamer van de gerechtsdeurwaarders overgezonden.

De definitieve adviezen worden aan de Minister van Justitie medegedeeld, door respectievelijk de procureur-generaal, de procureur des Konings en de voorzitter van de Nationale Kamer van de gerechtsdeurwaarders, of door hun gemachtigde vertegenwoordiger, binnen een termijn van 40 dagen te rekenen

van de datum van ontvangst van de aanvraag om advies, of indien de betrokkene gebruik heeft gemaakt van de in § 3, eerste lid, bedoelde mogelijkheid, binnen een termijn van 30 dagen te rekenen van de datum van ontvangst van zijn opmerkingen of van de datum waarop hij door de om advies verzochte overheid werd gehoord.

Terzelfder tijd zendt de voorzitter van de Nationale Kamer van de gerechtsdeurwaarders het door de syndicus-voorzitter samengestelde dossier van de kandidaat over aan de Minister van Justitie.

§ 4. Nadat de Minister van Justitie de definitieve adviezen en het dossier heeft ontvangen, draagt hij een kandidaat ter benoeming voor aan de Koning.

§ 5. De Koning bepaalt de procedure en de regels voor de voortzetting van het deurwaarderskantoor in geval van ontslag, overlijden, schorsing of afzetting.”

Het Gerechtelijk Wetboek schrijft geen nadere regels voor over de inhoud van het advies dat door de raad van de arrondissementskamer moet worden uitgebracht of over de werkwijze van de FOD Justitie en de minister van Justitie bij de voordracht van een kandidaat. Met verschillende omzendbrieven is evenwel gepoogd de adviesverlening te stroomlijnen en een betere vergelijking van de titels en verdiensten van de kandidaten mogelijk te maken.

3.2. In omzendbrief nr. 116 van 7 april 2008 ‘betreffende de adviesprocedure bij de benoeming van gerechtsdeurwaarders’ (hierna: omzendbrief nr. 116) is bepaald dat kandidaten bij hun kandidaatstelling voortaan gebruik dienen te maken van een standaard *curriculum vitae* (cv), waarbij zij een gemotiveerd advies van vroegere en huidige werkgevers voegen, en dat de raad van de arrondissementskamer vervolgens op een standaardformulier een ‘globaal advies’ uitbrengt, waarin de kandidaten worden beoordeeld op welbepaalde criteria. Tevens werd de opdracht van de FOD Justitie en van de minister van Justitie verduidelijkt.

In arrest nr. 222.142 van 18 januari 2013 oordeelde de algemene vergadering van de afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van State dat omzendbrief nr. 116 geen reglementair karakter heeft en dat de toepassing van de erin vermelde criteria ervaring in de gemeente en in het kantoor, op zich, niet tot een regelmatige rangschikking van de kandidaten kan leiden.

3.3. Met omzendbrief nr. 196 van 8 mei 2012 ‘betreffende de adviesprocedure bij de benoeming van gerechtsdeurwaarders’ (hierna: omzendbrief nr. 196) werd omzendbrief nr. 116 vervangen. Deze nieuwe omzendbrief, waarover de minister stelt dat het om een loutere beleidslijn in de totstandkoming van de benoemingsbesluiten gaat, is in de voorliggende zaak toegepast. De omzendbrief bepaalt dat de benoeming van gerechtsdeurwaarders verloopt volgens de hierna beschreven procedure:

1) De kandidaten maken bij hun kandidaatstelling gebruik van een standaard cv, waarbij adviezen van de vroegere en huidige werkgevers omtrent de bekwaamheid en de vaardigheden van de kandidaat gevoegd kunnen worden. Deze adviezen worden uitgebracht op standaardformulieren ‘gemotiveerd advies’. De kandidaat bezorgt zijn kandidatuur met de erbij behorende documenten aan de syndicus-voorzitter van de raad van de bevoegde arrondissementskamer.

2) Er wordt aanbevolen dat de raad van de arrondissementskamer de kandidaat vervolgens uitnodigt voor een persoonlijk gesprek. Op basis van dit gesprek, het standaard cv en de formulieren ‘gemotiveerd advies’ dient de raad van de arrondissementskamer dan op een standaardformulier een ‘globaal advies’ uit te brengen. In dit ‘globaal advies’ moet een conclusie omtrent de ‘bekwaamheid’ van de kandidaat worden geformuleerd die minstens de volgende elementen dient te bevatten: ‘beroepsbekwaamheid en ervaring op het terrein’, ‘kennis van de procedures, regels,...’ en ‘kwaliteit van het werk en ingesteldheid’. Daarnaast moet het ‘globaal advies’ ook een conclusie over de ‘vaardigheden’ van de kandidaat bevatten, waarin minstens de volgende elementen aan bod komen: ‘sociale vaardigheden’, ‘organisatie en efficiëntie’, ‘leidinggeven en coaching’ en ‘aanpassing aan moderne technologieën’. De ‘bekwaamheid’ van de kandidaat wordt gequoteerd op 25 punten, diens ‘vaardigheden’ op 10 punten.

3) Formuleert de kandidaat geen opmerkingen op dit advies, dan wordt het aan de voorzitter van de nationale kamer van gerechtsdeurwaarders toegezonden. Indien de kandidaat wel opmerkingen doet gelden kan hij nogmaals worden gehoord, waarna de raad van de arrondissementskamer een definitief ‘globaal advies’ uitbrengt en dit bezorgt aan de voorzitter van de nationale kamer van gerechtsdeur-

waarders. Het dossier wordt daarna door de voorzitter van de nationale kamer van de gerechtsdeurwaarders aan de FOD Justitie toegezonden.

4) Uitgaande van het dossier, waaraan ook de adviezen van de procureur-generaal en van de procureur des Konings zijn toegevoegd, geeft de FOD Justitie een algemene quotering per kandidaat, die de grondslag vormt voor een rangschikking van de kandidaten. Voor deze quotering houdt de FOD Justitie enerzijds rekening met de ‘anciënniteit/beroepservaring’ van de kandidaat. Dit onderdeel staat op 35 punten, die verdiend kunnen worden volgens drie criteria: ‘globale ervaring’ (20 punten), ‘ervaring in het arrondissement’ (8 punten) en ‘plaatsvervangingen’ (7 punten). Anderzijds wordt rekening gehouden met de ‘bekwaamheid en vaardigheden’ van de kandidaat zoals deze werden beoordeeld in het ‘globaal advies’ van de raad van de arrondissementskamer dat eveneens op 35 punten is gequoteerd.

Bij gelijke puntenscores wordt vervolgens en zo nodig rekening gehouden met ‘andere elementen binnen het ambt en elementen en activiteiten gerelateerd aan het ambt’ (hierna ook: ‘andere elementen’). Het gaat om de volgende elementen: ‘actief in beroepsvereniging’, ‘academische kennis en activiteiten / publicaties, voordrachten en uiteenzettingen’, ‘gevolgde nuttige opleidingen’ en ‘andere nuttige ervaring’.

5) Volgens de rangschikking die door de FOD Justitie is opgesteld, de adviezen en de elementen uit het dossier draagt de minister van Justitie een kandidaat voor benoeming voor.

6) De benoeming gebeurt uiteindelijk door de Koning.

4.1. In het Belgisch Staatsblad van 1 juni 2012 worden twee vacante betrekkingen bekendgemaakt voor het ambt van gerechtsdeurwaarder in het gerechtelijk arrondissement Leuven. Meer bepaald is er een vacante standplaats in Leuven en een vacante standplaats in Tienen.

4.2. Voor het ambt van gerechtsdeurwaarder met standplaats te Tienen – de benoeming die in de voorliggende zaak wordt bestreden – dienen

22 personen hun kandidatuur in, onder wie verzoekster en de tussenkomende partij.

4.3. Op 6 september 2012 vraagt de minister van Justitie de bij artikel 512, § 2 en § 3, van het Gerechtelijk Wetboek vereiste adviezen.

4.4. Op 15 augustus 2012 brengt de raad van de arrondissementskamer van de gerechtsdeurwaarders van het gerechtelijk arrondissement Leuven (hierna: de raad van de arrondissementskamer) over verzoekster een ‘globaal advies’ uit.

Verzoekster krijgt voor het criterium ‘bekwaamheid’ 22,5/25 en voor het criterium ‘vaardigheden’ 9/10, hetgeen resulteert in een eindquotering van 31,5/35.

De raad van de arrondissementskamer formuleert nog een ‘bijkomend globaal advies’, waarbij een vormelijke vergissing wordt rechtgezet. Verzoeksters eindscore blijft behouden.

4.5. Eveneens op 15 augustus 2012 brengt de raad van de arrondissementskamer over de tussenkomende partij een ‘globaal advies’ uit. Zij krijgt 22,5/25 voor het criterium ‘bekwaamheid’ en 9/10 voor het criterium ‘vaardigheden’, hetgeen resulteert in een eindscore van 31,5/35.

4.6. Respectievelijk op 4 en 8 oktober 2012 verstrekt de procureur des Konings te Leuven een gunstig advies met betrekking tot de tussenkomende partij en verzoekster.

Op 15 oktober 2012 verleent de procureur-generaal bij het hof van beroep te Brussel een gunstig advies met betrekking tot verzoekster en de tussenkomende partij.

4.7. De FOD Justitie gaat overeenkomstig omzendbrief nr. 196 vervolgens over tot het opstellen van een rangschikking. Daarvoor beoordeelt zij de ‘anciënniteit/beroepservaring’ van de kandidaten. Zowel verzoekster als de tussenkomende partij krijgen voor dit onderdeel een score van 35/35. Samen met de punten van het ‘globaal advies’ van de raad van de arrondissementskamer resulteert dit zowel voor verzoekster als voor de tussenkomende partij in 66,5/70. Beiden behoren daarmee tot de zes kandidaten die het hoogst gerangschikt staan. Voor deze zes kandidaten worden de ‘andere elementen binnen het ambt en elementen en activiteiten gerelateerd aan het ambt’ beoordeeld om een kandidaat te selecteren die voor benoeming in de vacante standplaats te Leuven zal worden voorgedragen.

Uiteindelijk wordt de tussenkomende partij voor benoeming voorgedragen.

4.8. Bij koninklijk besluit van 17 juni 2013 wordt de tussenkomende partij benoemd tot gerechtsdeurwaarder in het gerechtelijk arrondissement Leuven.

Bij ministerieel besluit van 11 juli 2013 wordt het kantoor van de tussenkomende partij gevestigd te Tienen.

IV. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

Uiteenzetting van het middel

5. Een eerste middel is ontleend aan de schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 ‘betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen’ (hierna: de formelemotiveringswet), het gelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel, het

motiveringsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het beginsel van de gelijke toegang tot openbare ambten, de vereiste van de rechtens vereiste feitelijke grondslag en het beginsel *patere legem quam ipse fecisti*.

Verzoekster voert aan dat het bestreden benoemingsbesluit geen motivering bevat waaruit blijkt dat er een afweging is gebeurd van haar kandidatuur en die van de tussenkomende partij voor wat betreft alle ‘andere elementen binnen het ambt en elementen en activiteiten gerelateerd aan het ambt’ zoals omschreven in omzendbrief nr. 196 en dat zij er dan ook het raden naar heeft waarom de verwerende partij van oordeel is dat haar kandidatuur en die van de tussenkomende partij in het licht van de ‘andere elementen’ gelijkwaardig is. Verzoekster meent dat de verwerende partij voor wat betreft het onderdeel ‘andere elementen’ enkel een vergelijking heeft gemaakt van het element ‘gevolgde nuttige opleidingen’. In het bestreden benoemingsbesluit wordt voor verzoekster immers enkel haar activiteit van opleidingen en vormingssessies ten behoeve van de medewerkers van Teledienst vzw Antwerpen aangehaald alsook het opstellen van cursusmateriaal voor de voornoemde dienst en voor het OCMW Leuven en dit laatste is zelfs niet correct. Voor de tussenkomende partij wordt enkel verwezen naar het volgen van een cursus Antiek en basiskennis Europese Kunst. Uit artikel 516 van het Gerechtelijk Wetboek – dat handelt over de taken van de gerechtsdeurwaarder – blijkt evenwel totaal niet dat dit een belangrijk criterium is om gerechtsdeurwaarder te kunnen worden. Verzoekster is dan ook van oordeel dat de in het bestreden benoemingsbesluit vermelde motivering niet afdoende en pertinent is om te besluiten dat zij en de tussenkomende partij gelijkwaardig zijn wat betreft de ‘andere elementen’ en zij stelt dat bij een correcte afweging van alle ‘andere elementen’ zij zich duidelijk van de tussenkomende partij zou onderscheiden. In dat verband merkt zij op dat zij bij een benoemingsprocedure in 2009 reeds 1 punt meer behaalde dan de tussenkomende partij en dat thans niet (afdoende) wordt gemotiveerd waarom zij nu gelijk zouden scoren. Voorts haalt zij volgende gegevens aan die het bewijs moeten leveren dat zij wat betreft de ‘andere elementen’ veel beter scoort dan de tussenkomende partij: zij heeft een druk geraadpleegde blog gerelateerd aan het ambt; zij verschaft zelfgeschreven cursusmateriaal aan het

OCMW Opwijk/Teledienst Antwerpen; zij heeft een opleiding gegeven aan het OCMW van Opwijk en zet zich vrijwillig in voor Teledienst Antwerpen; zij heeft een dagstage bij een hypotheekkantoor gedaan, meerdere dagstages bij een advocatenkantoor en een dagstage bij een notariaat; zij heeft een lezing gegeven; zij heeft de dagelijkse leiding over twee kantoren en stond tot ieders tevredenheid in voor de samensmelting van deze kantoren; zij is actief in de opleiding van stagiairs kandidaat-gerechtsdeurwaarders, van parketmagistraten in opleiding, van zomerstudenten en dagstudenten van de KU Leuven; zij heeft een jarenlange en continue ervaring op het kantoor waarvoor gepostuleerd wordt en dit tot grote tevredenheid van gerechtsdeurwaarder J.H. en zij volgt regelmatig opleidingen, bijscholingen en vergaderingen gerelateerd aan het ambt. Verzoekster stelt dat in het cv van de tussenkomende partij van niets van dit alles gewag wordt gemaakt, met uitzondering van twee vermeldingen – zonder bepaling van duur – van opleidingen, bijscholingen en vergaderingen na de postulatie voor een benoeming in 2009. Zij besluit dat de verwerende partij onredelijk heeft gehandeld door hun kandidaturen gelijkwaardig te beschouwen en dan ook ten onrechte de voorkeur aan de tussenkomende partij heeft gegeven omwille van diens grotere anciënniteit.

Verzoekster besluit daaruit dat het bestreden benoemingsbesluit onwettig is en dat het dan ook niet de vereiste wettige grondslag kan vormen voor het ministerieel besluit van 11 juli 2013 – dat op het koninklijk besluit van 17 juni 2013 steunt – zodat ook dit tweede bestreden besluit dient te worden vernietigd.

6. In haar memorie van wederantwoord argumenteert verzoekster dat de omstandigheid dat een positieve motivering volstaat niet belet dat nog steeds vereist is dat uit het bestreden besluit uitdrukkelijk blijkt, vooreerst, dat de benoemende overheid effectief de aanspraken en verdiensten van de kandidaten heeft vergeleken op grond van beschikbare, relevante informatie en met toepassing van objectieve en pertinente criteria en, voorts, op grond van welke motieven geput uit deze vergelijking de voorkeur aan een bepaalde kandidaat wordt gegeven. Zij benadrukt dat uit het bestreden benoemingsbesluit niet blijkt dat een vergelijking van de titels en verdiensten op grond van alle ‘andere elementen’ zoals vermeld in

omzendbrief nr. 196 heeft plaatsgevonden en dat enkel rekening werd gehouden met het element ‘gevolgde nuttige opleidingen’. Voorts stelt verzoekster dat de verwerende partij in de memorie van antwoord een *a posteriori*-motivering verschaft en die motieven in het bestreden benoemingsbesluit had moeten opnemen. Op de stelling van de tussenkomende partij dat verzoekster enkel ‘gemotiveerde adviezen’ heeft voorgelegd van gerechtsdeurwaarders die werken onder hetzelfde kantoor, antwoordt verzoekster dat zij ook gemotiveerde adviezen heeft bijgebracht van kantoren waarvoor zij freelance werkte en adviezen voor afgesloten periodes. Zij wijst erop dat zij vast verbonden bleef aan het kantoor H.-D. en aldus de continuïteit heeft gewaarborgd, maar tegelijk ook elders heeft gewerkt en ervaring opgedaan. In de mate waarin de tussenkomende partij betwist dat verzoekster zich wat betreft de ‘andere elementen’ duidelijk onderscheidt, weerlegt verzoekster puntsgewijs de door de tussenkomende partij aangehaalde argumenten. Waar de tussenkomende partij stelt dat verzoeksters publicaties geen wetenschappelijke basis hebben, merkt verzoekster op dat dit niet vereist is. In de mate de tussenkomende partij stelt dat zij ook meewerkt aan de dagopleiding van dagstudenten van de KU Leuven, antwoordt verzoekster dat dit niet uit het cv van de tussenkomende partij blijkt en dat er aldus geen rekening mee gehouden kan worden. In zoverre de tussenkomende partij stelt dat zij meer adviezen heeft van verschillende kantoren, repliceert verzoekster dat het niet noodzakelijk positief is dat een kandidaat actief is geweest op meerdere kantoren. Op het argument van de tussenkomende partij dat uit haar adviezen leiderschap naar voren komt, antwoordt verzoekster dat dit ook voor haar geldt. Waar de tussenkomende partij verwijst naar het feit dat zij aan drie gemeenteraadsverkiezingen heeft meegewerkt, stelt verzoekster niet in te zien welke meerwaarde dit heeft voor de uitoefening van het ambt van gerechtsdeurwaarder. Verzoekster benadrukt daarentegen haar bijkomende ervaring door de uitwerking van de samensmelting van verschillende kantoren en de dagelijkse leiding die zij volledig in handen heeft. Verzoekster weerspreekt ook de stelling van de tussenkomende partij, daarbij verwijzend naar haar cv, dat zij niet zou getuigen van betrokkenheid bij de beroepsorganisaties. Ten slotte merkt verzoekster op dat de tussenkomende partij alvast niet betwist dat zij beschikt over een druk geconsulteerde blog, dat zij regelmatig opleidingen, bij-

scholingen en vergaderingen volgt en dat zij regelmatig lezingen en opleidingen geeft.

7. In haar laatste memorie benadrukt verzoekster dat gezien hun *ex aequo* score zowel haar kandidatuur als deze van de tussenkomende partij vergeleken moesten worden voor wat betreft alle ‘andere elementen binnen het ambt en elementen en activiteiten gerelateerd aan het ambt’ zoals deze worden omschreven in omzendbrief nr. 196 – te weten vier elementen – en dat dit te dezen niet gebeurd is. Zij stelt voorts dat de verwerende partij wel degelijk dient te motiveren waarom de tussenkomende partij in vergelijking met een vorige benoemingsprocedure thans meer punten krijgt. Zij wijst er in dat verband op dat de vier ‘andere elementen’ waaraan de kandidaturen getoetst dienden te worden, dezelfde zijn als bij de benoemingsprocedure van 2009, met dat verschil dat ze thans niet meer individueel gequoteerd dienen te worden. In 2009 werd verzoeksters kandidatuur wat deze elementen betreft reeds hoger ingeschat dan die van de tussenkomende partij en sindsdien kon zij, zo stelt verzoekster, haar cv aanvullen voor elk van de vier elementen, terwijl de tussenkomende partij slechts aanvullingen bij twee elementen kan laten optekenen, waarbij dan nog de vraag rijst wat de relevantie is van het feit dat zij voorzitter was van een kiesbureau. Verzoekster is van oordeel dat de verwerende partij gelet op deze gegevens niet redelijkerwijze tot de gelijkwaardigheid van de kandidaturen kon besluiten. Zij wijst nog naar het feit dat zij gedurende vijf jaar alle modules heeft gevolgd van de opleidingen georganiseerd door de NKG, gedurende één academiejaar aan de universiteit in Luik de cursus gerechtelijk recht heeft gevolgd en gedurende één jaar een opleiding juridisch Frans. Voorts betoogt zij dat zij een veel grotere ‘andere nuttige kennis of ervaring’ heeft dan de tussenkomende partij gelet op haar dagstages bij een hypotheekbewaarder, een notaris en een advocaat terwijl de tussenkomende partij daar enkel tegenover kan stellen dat zij voorzitter is geweest van een kiesbureau, iets waarvan de relevantie voor het beroep van gerechtsdeurwaarder niet duidelijk is. Wat betreft haar blog merkt verzoekster ten slotte nog op dat relevantie ervan wordt aangetoond door het aantal bezoekers en dat deze blog zich van andere websites

onderscheidt door de laagdrempelige en persoonlijke aanpak en doordat de bezoekers er terecht kunnen met al hun praktische en zelfs concrete vragen.

Beoordeling

8. De benoeming tot gerechtsdeurwaarder is een benoeming in een overheidsbetrekking. Het gelijkheidsbeginsel inzake benoemingen in overheidsbetrekkingen, krachtens hetwelk iedere burger gelijke toegang heeft tot zulke ambten, houdt in dat de aanspraken en verdiensten van de kandidaten moeten worden onderzocht en vergeleken aan de hand van objectieve en pertinente criteria. Het zorgvuldigheidsbeginsel vereist dat de overheid zich daartoe grondig informeert en haar beslissing met zorg voorbereidt.

9. De benoeming tot gerechtsdeurwaarder is voorts een benoeming naar keuze. De overheid beschikt hierbij over een ruime beoordelingsbevoegdheid, inzonderheid wat betreft de criteria die zij voor de vergelijking van de titels en verdiensten van de kandidaten in aanmerking neemt en het gewicht dat zij aan deze criteria toekent, vooropgesteld dat ze objectief en pertinent zijn en op alle kandidaten op gelijke wijze worden toegepast. De Raad van State mag zich op dit vlak niet in de plaats van de overheid stellen. Hij mag wel nagaan of de benoemende overheid op een willekeurige wijze van haar beoordelingsbevoegdheid gebruik heeft gemaakt. Dit zal enkel het geval zijn indien de benoemende overheid handelt op een wijze waarop geen ander naar kennis en kunde redelijk bekwaam en naar feitelijk optreden redelijk handelend bestuur in dezelfde omstandigheden zou handelen. Dan moet worden vastgesteld dat de benoemende overheid onredelijk heeft gehandeld en dient de Raad van State beteugelend op te treden.

De Raad van State is aldus bevoegd om na te gaan of het bestuur bij de vergelijking van de kandidaat-gerechtsdeurwaarders objectieve criteria, die verband houden met de functie, heeft gehanteerd en of het bestuur, afgaand op de feitelijke gegevens die voorlagen en die het juist heeft bevonden, niet elke redelijkheid te buiten is gegaan door aan de tussenkomende partij de voorkeur te geven.

10. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de formelemotiveringswet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden.

Het besluit tot benoeming van een gerechtsdeurwaarder dient overeenkomstig de formelemotiveringswet de feitelijke en juridische overwegingen te bevatten die eraan ten grondslag liggen en die vermeldingen moeten afdoende zijn. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

Een positieve motivering volstaat: er moet worden aangeduid waarom de benoemde kandidaat de voorkeur heeft gekregen, er moet niet worden uiteengezet waarom de andere kandidaten niet zijn benoemd. Dit betekent evenwel niet dat het benoemingsbesluit beperkt mag zijn tot de enkele vermelding dat de benoemde kandidaat de benoemingsvoorwaarden vervult of dat het kan volstaan de kwaliteiten van de benoemde op te sommen. Uit het besluit moet kunnen worden afgeleid welke redenen het bestuur ertoe gebracht hebben de ene kandidaat boven de andere te verkiezen. Dit betekent niet dat noodzakelijkerwijze de aanspraken van alle kandidaten besproken moeten worden, maar wel dat het bestuur de criteria aanwijst op grond waarvan zij er uiteindelijk toe gekomen is aan de benoemde de voorkeur te geven, hetgeen de teleurgestelde kandidaten moet toelaten in te zien op grond van welke objectieve en pertinente criteria zij werden voorbijgegaan.

11. Uitgaande van hun score voor de onderdelen ‘anciënniteit/beroepservaring’ en ‘bekwaamheid en vaardigheden’ realiseerden verzoekster en de tussenkomende partij een totaalscore van 66,5/70 en rangschikten zich hiermee *ex aequo* bij de zes kandidaten met de hoogste totaalscore. Deze zes kandidaten werden vervolgens vergeleken op het vlak van ‘andere elementen binnen het ambt en elementen en activiteiten gerelateerd aan het ambt’, meer bepaald wat betreft de elementen ‘actief in beroepsvereniging’, ‘academische kennis en activiteiten / publicaties, voordrachten en uiteenzettingen’, ‘gevolgde nuttige opleidingen’ en ‘andere nuttige ervaring’.

12. Het bestreden benoemingsbesluit vermeldt daaromtrent:

“Overwegende dat deze zes kandidaten allen de hoogste score hebben gekregen van 66,5 punten;

Overwegende dat slechts twee vacatures werden bekendgemaakt in het Belgisch Staatsblad van 1 juni 2012; dat aldus niet alle kandidaten die een zelfde hoge score hebben gekregen voor een benoeming in aanmerking komen, gelet op het beperkt aantal in te vullen ambten; dat het dus nodig is om toepassing te maken van de bijkomende criteria om tot een keuze te kunnen komen;

Overwegende dat [...] al benoemd wordt in het gerechtelijk arrondissement Leuven;

Overwegende dat op basis van het dossier zoals ingediend door de kandidaten, twee kandidaten, met name Vindevogel Kristina en Quintens Bernard zich inzake de bijkomende criteria blijken te onderscheiden ten aanzien van de drie overige kandidaten [...]. Dat kandidaat Vindevogel Kristina zich in het bijzonder onderscheidt door haar inzet in het kader van opleidingen en vormingssessies ten behoeve van medewerkers van Tele-Dienst vzw Antwerpen en het opstellen van cursusmateriaal voor het OCMW Leuven en voor Tele-Dienst vzw Antwerpen. Dat kandidaat Quintens Bernard zich in het bijzonder onderscheidt door zijn diverse gevolgde relevante opleidingen, waaronder een cursus antiek en basiskennis Europese kunst van 320 uren;

Overwegende echter dat voor het overige op basis van het dossier zoals ingediend door de betrokken kandidaten Vindevogel Kristina en Quintens Bernard blijkt dat deze kandidaten voor wat betreft de elementen waarmee ingeval van *ex aequo* scores rekening kan worden gehouden aan elkaar gelijkwaardig zijn; en derhalve dat op basis van die laatste weging beide kandidaten op een *ex aequo* blijven staan;

Overwegende dat het redelijk is om, in geval van blijvende *ex aequo*, finaal als decisief gegeven uit te gaan van de ervaring als kandidaat-gerechtsdeurwaarder als bijzondere toepassing van de anciënniteitsregel;

Overwegende dat de heer Quintens Bernard een anciënniteit kan doen gelden van 16 jaren, daar waar mevrouw Vindevogel Kristina 13 jaren anciënniteit heeft als kandidaat-gerechtsdeurwaarder.

Overwegende dat de heer Quintens Bernard, geboren te Kersbeek-Miskom op 25 mei 1961, kandidaat-gerechtsdeurwaarder, bijgevolg als gerechtsdeurwaarder in het gerechtelijk arrondissement Leuven wordt voorgedragen.”

13.1. Vooreerst zij vastgesteld dat de verwerende partij, wat de beoordeling van de ‘andere elementen’ betreft, zich geenszins beperkt heeft tot het element ‘gevolgde nuttige opleidingen’. Dit kan worden afgeleid uit de omstandigheid dat de verwerende partij vermeldt dat zij, op basis van het dossier zoals het door de kandidaten werd ingediend, van oordeel is dat verzoekster en de tussenkomende partij zich inzake “de bijkomende criteria” blijken te onderscheiden van de drie overige kandidaten, waarna nog enkel verzoekster en de tussenkomende partij ter sprake komen. Verzoekster heeft geen belang erbij, aan te klagen dat de verwerende partij nalaat nader te specificeren waarom de drie overige gelijk gerangschikten moeten afvallen.

Vervolgens vermeldt de verwerende partij op basis van welke gegevens verzoekster en de tussenkomende partij zich “in het bijzonder” inzake die bijkomende criteria onderscheiden. Wat verzoekster betreft, heeft de verwerende partij vastgesteld dat zij zich onderscheidt door haar inzet in het kader van opleidingen en vormingssessies en het opstellen van cursusmateriaal. In tegenstelling tot hetgeen verzoekster meent, betreft dit niet het element ‘gevolgde nuttige opleidingen’, maar wel het element ‘academische kennis en activiteiten/publicaties, voordrachten en uiteenzettingen’. Verzoekster heeft deze gegevens in haar cv overigens zelf onder dit element geplaatst. Met betrekking tot de tussenkomende partij stelt de verwerende partij dan weer vast dat zij zich onderscheidt door haar diverse gevolgde relevante opleidingen, waaronder een cursus antiek en basiskennis Europese Kunst van 320 uren. De verwerende partij hecht aan dit onderscheid tussen de kandidaten geen doorslaggevende waarde en stelt vervolgens vast dat de kandidaten “voor wat betreft de elementen waarmee ingeval van *ex aequo* scores rekening kan worden gehouden” aan elkaar gelijkwaardig zijn.

Het is dus geenszins zo dat enkel een vergelijking van de ‘gevolgde nuttige opleidingen’ is gebeurd. De motivering van het bestreden benoemingsbesluit levert net het bewijs van het tegendeel.

13.2. Na een blijvend *ex aequo* tussen de kandidaten te hebben vastgesteld, kiest de verwerende partij vervolgens voor ‘anciënniteit’ als criterium om tussen de kandidaten een onderscheid te maken. Zij stelt vast dat de tussenkomende partij over een grotere anciënniteit beschikt dan verzoekster en geeft om die reden aan haar de voorkeur. Het bestreden benoemingsbesluit zelf vermeldt aldus op grond van welke criteria de verwerende partij er uiteindelijk toe gekomen is aan de tussenkomende partij de voorkeur te geven en het bevat de concrete gegevens die verzoekster in staat stellen die criteria en hun concrete beoordeling in alle duidelijkheid te achterhalen. Het benoemingsbesluit doorstaat dan ook de toets aan de formelemotiveringsplicht.

14.1. Zoals reeds uiteengezet valt het niet aan de Raad van State toe om de beoordeling over de titels en verdiensten van de kandidaten over te doen en zijn appreciatie in de plaats te stellen van die van de benoemende overheid.

Het is voorts niet omdat verzoekster op een bepaald punt van de vooropgestelde criteria mogelijk beter scoort dat het de benoemende overheid verboden is om aan de tussenkomende partij een gelijkwaardige beoordeling te geven op grond van andere elementen. De Raad van State zal die waardering van de kandidaten slechts voor onwettig houden indien er een zogenaamde kennelijke beoordelingsfout uit blijkt, omdat ze voorbijgaat aan voor eenieder zichtbare grotere aanspraken van verzoekster.

14.2. Wat de concrete vergelijking van titels en verdiensten betreft, kunnen, rekening houdend met de door de partijen voorgelegde gegevens, verzoeksters argumenten als volgt worden beantwoord.

14.2.1. De omstandigheid dat verzoekster in een vorige benoemings-procedure beter scoorde op vlak van de ‘andere elementen’ dan de tussenkomende partij impliceert niet dat de verwerende partij moet motiveren waarom aan beide kandidaten thans eenzelfde score wordt toegekend. Zoals gezegd volstaat het in het licht van de formelemotiveringsplicht dat de verwerende partij motiveert waarom aan de tussenkomende partij de voorkeur wordt gegeven, hetgeen te dezen het geval is. De omstandigheid dat de vier ‘andere elementen’ waaraan getoetst moet worden, dezelfde zijn als in de vorige benoemingsprocedure waar verzoekster naar verwijst en dat verzoekster sindsdien haar cv uitgebreider zou hebben kunnen aanvullen dan de tussenkomende partij, doet hieraan geen afbreuk. Een lagere score kan immers verschillende valabele oorzaken hebben. Zo kan de beoordeling door andere personen zijn gebeurd of kunnen dezelfde personen een grotere strengheid aan de dag leggen. De benoemende overheid beschikt dienaangaande over een ruime beoordelingsbevoegdheid. Een kandidaat kan er aldus niet op vertrouwen, laat staan de zekerheid hebben, dat haar score inzake bekwaamheid niet kan zakken.

14.2.2. De verwerende partij heeft geoordeeld dat de tussenkomende partij zich in het bijzonder onderscheidt wat betreft het element ‘gevolgde nuttige opleidingen’. Zij verwijst naar de door de tussenkomende partij gevolgde cursus antiek en Europese kunst. Ten onrechte trekt verzoekster de relevantie van deze cursus voor het ambt in twijfel. De tussenkomende partij wijst terecht naar artikel 516 (thans artikel 519) van het Gerechtelijk Wetboek, om aan te tonen dat het schatten en verkopen van roerende goederen – waaronder antiek en kunst – tot de taken van een gerechtsdeurwaarder behoort en bijgevolg relevant is. Dat deze opleiding dateert vóór de benoeming in 2009, is niet ter zake doend aangezien niet blijkt – en verzoekster ook niet aanvoert, laat staan aantoont – dat bij de thans bestreden benoemingsprocedure enkel de relevante opleidingen die dateren na 2009 mochten worden vermeld. Het betreft een erkende, door Syntra georganiseerde opleiding van 320 uren (een equivalent van 40 dagen) waarvoor de tussenkomende partij het getuigschrift heeft behaald. Verzoekster toont niet aan dat de verwerende partij aan een dergelijke opleiding ten onrechte meer gewicht geeft

dan aan de door haar opgesomde studiedagen en congressen, vaak slechts met een duur van een halve dag of een avond. Zij toont dan ook niet aan dat zij, van haar kant, een vergelijkbare nuttige opleiding zou hebben gevolgd die de verwerende partij tot het oordeel zou moeten nopen dat verzoekster wat dit element betreft klaarblijkelijk beter scoort dan de tussenkomende partij of zich van de tussenkomende partij onderscheidt. Het oordeel van de verwerende partij is dan ook niet onterecht.

14.2.3. Verzoekster heeft er geen belang bij tegen te spreken dat de verwerende partij terecht heeft geoordeeld dat zij zich onderscheidt wat het element ‘academische kennis en activiteiten/publicaties, voordrachten en uiteenzettingen’ betreft. Uit het cv van de tussenkomende partij blijkt overigens – en de tussenkomende partij erkent dit ook – dat zij op dat vlak geen aanspraken kan doen gelden.

14.2.4. Uit de overweging dat “voor het overige op basis van het dossier zoals ingediend door de betrokken kandidaten [...] blijkt dat deze kandidaten voor wat betreft de elementen waarmee ingeval van *ex aequo* scores rekening kan worden gehouden aan elkaar gewaagd zijn”, kan worden afgeleid dat de benoemende overheid van oordeel is dat de overige door de kandidaten aangebrachte elementen niet van een danige aard zijn dat de twee nog in aanmerking komende kandidaten zich aan de hand daarvan direct zichtbaar van elkaar onderscheiden.

Het tegendeel toont verzoekster niet aan. Wat betreft het element ‘actief in een beroepsvereniging’ geeft verzoekster weliswaar aan lid te zijn van de Nationale Vereniging van Kandidaat-Gerechtsdeurwaarders (hierna: NVKG), maar daartegenover staat dan weer dat de tussenkomende partij medestichter en oprichtend lid van de NVKG is. Wat het criterium ‘andere nuttige ervaring’ betreft, heeft verzoekster doen gelden dat zij studenten rechtspraktijk en stagiairs-gerechtsdeurwaarder bijstaat, dagstages gevolgd heeft bij een hypotheekbewaarder, een advocatenkantoor en een notaris, en jarenlange ervaring heeft in het kantoor waar de betrekking te begeven is. De tussenkomende partij kan daar te-

genover doen gelden dat zij regelmatig voorzitter is geweest bij een stemopnemingsbureau, dan wel een hoofdbureau. Het is niet onredelijk dat de verwerende partij heeft geoordeeld dat deze uiteenlopende ervaringen, hoe nuttig en leerrijk ook, geen dermate onderscheidende waarde hebben dat zij één van de kandidaten een duidelijk zichtbare voorsprong geven op de andere. Wat de ervaring in het betrokken kantoor betreft, blijkt dat de tussenkomende partij eveneens ervaring in dit kantoor heeft opgedaan. De Raad van State oordeelde in arrest nr. 222.142 van 18 januari 2013 dienaangaande overigens dat de ‘ervaring in het vacante kantoor’ wel de meerwaarde biedt van de bekendheid met de organisatie en werking van een bepaald kantoor en misschien leidt tot een spoedige efficiënte werking, maar dat dit geen meerwaarde is betreffende de eigenlijke dienstverlening aan de gemeenschap, die bij de onderlinge afweging van de bekwaamheden voorop moet staan. Het oordeel van de verwerende partij dat beide kandidaten zich voor wat betreft de elementen ‘actief in een beroepsvereniging’ en ‘andere nuttige ervaring’ niet van elkaar onderscheiden is dan ook niet onredelijk. Ten overvloede herhaalt de Raad van State dat het niet is omdat verzoekster op een bepaald punt van de vooropgestelde criteria beter scoort dan de tussenkomende partij dat voor het geheel van dit criterium geen gelijkwaardige beoordeling kan worden gegeven op grond van andere elementen.

14.2.5. Verzoekster merkt nog op dat zij de dagelijkse leiding heeft over twee kantoren en instond voor de samensmelting van twee kantoren. Zij betreft hiermee een criterium – ‘leiding geven’ – dat reeds beoordeeld werd in het advies van de arrondissementskamer met betrekking tot de ‘bekwaamheid en vaardigheden’ van de kandidaat-gerechtsdeurwaarders en daarbij oordeelde de arrondissementskamer dat verzoekster en de tussenkomende partij dienaangaande gelijkwaardig scoren.

14.2.6. Wat ten slotte verzoeksters blog betreft, gaat het de beoordelingsvrijheid van de verwerende partij niet te buiten waar zij oordeelt dat verzoekster niet aantoont dat deze blog zich dermate onderscheidt van de website van de Nationale Kamer van Gerechtsdeurwaarders en van de websites van andere

gerechtsdeurwaarderskantoren en aldus een danige relevantie zou vertonen, dat zij hiermee direct grotere aanspraken kan laten gelden.

14.2.7. Verzoekster toont niet aan dat zij over direct zichtbaar betere aanspraken beschikt waardoor de beoordeling van de verwerende partij onjuist of onredelijk zou zijn.

14.3. Verzoekster scoort aldus beter voor één element terwijl de tussenkomende partij zich op een ander element onderscheidt en voor de andere elementen scoren zij gelijk. Voortgaande hierop vermocht de benoemende overheid vast te stellen dat er een blijvend *ex aequo* tussen de kandidaten was en aldus aan geen van de twee elementen waarop de beide kandidaten zich van elkaar onderscheiden een doorslaggevende waarde te hechten.

14.4. In de bestreden beslissing wordt voorts gemotiveerd waarom bij eenzelfde totaalscore en een blijvend *ex aequo* de voorkeur op grond van de anciënniteit uitgaat naar de tussenkomende partij. Op deze motivering uit verzoekster in het eerste middel evenwel geen kritiek.

15. In haar kritiek op het tweede bestreden besluit vertrekt verzoekster vanuit de redenering dat het bestreden benoemingsbesluit onwettig is omdat het genomen is met miskenning van de door haar in haar eerste middel aangehaalde beginselen en bepalingen. Aangezien dit niet het geval is moet ook de argumentatie tegen het tweede bestreden besluit worden afgewezen.

16. Het eerste middel is niet gegrond.

B. Tweede middel

Uiteenzetting van het middel

17. Het tweede middel is ontleend aan de schending van de artikelen 2 en 3 van de formelemotiveringswet, het zorgvuldigheidsbeginsel, de vereiste van de rechtens vereiste feitelijke grondslag en van het beginsel van de gelijke toegang tot openbare ambten.

Verzoekster voert aan dat, nadat een blijvend *ex aequo* werd vastgesteld op grond van de vergelijking tussen de beide kandidaten aan de hand van de ‘andere elementen’, de verwerende partij het criterium ‘anciënniteit’ heeft gehanteerd als decisief beoordelingselement, terwijl uit vaste rechtspraak van de Raad van State blijkt dat dit criterium niet de doorslag kan geven bij een afweging van de kandidaturen. Daarbij komt nog, zo stelt verzoekster, dat de verwerende partij heeft nagelaten een ernstige afweging door te voeren aan de hand van de ‘andere elementen’ zoals bedoeld in omzendbrief nr. 196 – verzoekster verwijst in dat verband naar het eerste middel – dat het verschil in anciënniteit tussen de beide kandidaten amper drie jaar bedraagt en dat het criterium ‘anciënniteit’ reeds betrokken werd bij de beoordeling van de ervaring van de kandidaten, waarbij zij het maximum van de punten kreeg. Verzoekster besluit dat het in deze omstandigheden onaanvaardbaar is dat de verwerende partij de benoeming finaal toch laat afhangen van het criterium ‘anciënniteit’.

Verzoekster besluit daaruit dat het bestreden benoemingsbesluit onwettig is en dat het dan ook niet de vereiste grondslag kan vormen voor het ministerieel besluit van 11 juli 2013 – dat op het koninklijk besluit van 17 juni 2013 steunt – zodat ook dit tweede bestreden besluit dient te worden vernietigd.

18. In haar memorie van wederantwoord benadrukt verzoekster dat nergens in omzendbrief nr. 196 wordt vermeld dat bij een blijvend *ex aequo* wordt teruggegrepen naar ‘anciënniteit’ als determinerend gegeven.

19. In haar laatste memorie herhaalt verzoekster dat het criterium ‘anciënniteit’ reeds bij de beoordeling van de kandidaten werd betrokken en nu “langs de achterpoort terug binnen [wordt] gesmokkeld”. Dat bij een eerste beoordeling van de anciënniteit het belang van dit criterium beperkt werd tot tien jaar toont volgens verzoekster net aan dat aan het criterium niet teveel belang mag worden gehecht, laat staan dat het de finale doorslag zou geven. Verzoekster stelt nog dat het verschil in anciënniteit zodanig klein is dat het criterium niet kan worden aangewend om een dergelijke belangrijke beslissing te onderbouwen. Zij vraagt zich ook af waarom de verwerende partij gekozen heeft voor ‘algemene anciënniteit’ als criterium en niet voor ‘anciënniteit binnen het arrondissement’ terwijl zij op dat laatste criterium beter scoort dan de tussenkomende partij.

Beoordeling

20. In de in geding zijnde benoemingsprocedure werden de kandidaten in een eerste fase beoordeeld op ‘bekwaamheid en vaardigheden’ en op ‘anciënniteit/beroepservaring’. Bij laatstgenoemd onderdeel werd inderdaad onder meer de globale anciënniteit van de kandidaat in rekening gebracht. Zoals de verwerende partij terecht opmerkt wordt evenwel vermeden dat dit criterium in deze beoordelingsfase een overmatig gewicht krijgt, door de quoteringsvoorwaarde te beperken tot maximum tien jaar anciënniteit. Zowel verzoekster als de tussenkomende partij behalen op dit criterium de maximumscore.

Vermits verzoekster en de tussenkomende partij na de eerste fase van beoordeling *ex aequo* scoren worden zij – samen met vier andere kandidaten – in een tweede fase vergeleken wat betreft de ‘andere elementen binnen het ambt en elementen en activiteiten gerelateerd aan het ambt’. De kritiek van verzoekster hierop is bij de beoordeling van het eerste middel aan bod gekomen en verworpen.

In deze tweede fase speelt het criterium ‘anciënniteit’ hoe dan ook geen enkele rol.

Omdat verzoekster en tussenkomende partij in deze fase nog steeds gelijkwaardig waren, diende de verwerende partij een onderscheidingscriterium te hanteren om een finale keuze te kunnen maken tussen de twee kandidaten.

Te dezen heeft de verwerende partij voor het criterium ‘anciënniteit’ gekozen. Dit is een objectief en pertinent criterium. Uit wat voorafgaat blijkt ook, zoals de verwerende en de tussenkomende partij terecht opmerken, dat ‘anciënniteit’ geenszins het enige noch het doorslaggevend criterium in de ganse beoordeling is geweest, doch slechts een finaal criterium, nadat is gebleken dat de kandidaten op grond van de uitgebreide vergelijking van hun kandidaturen, evenwaardig werden bevonden. In die zin is de keuze voor het criterium van de anciënniteit om de evenwaardig bevonden kandidaten van elkaar te onderscheiden, gerechtvaardigd.

Dat er in de eerste fase van beoordeling aan ‘anciënniteit’ slechts een relatief gewicht is gegeven, is terecht opgemerkt door verzoekster. Dit betekent echter niet dat het uiteindelijk geen doorslaggevend element mag zijn tussen kandidaten die globaal – en dus mede in functie van de weging van de anciënniteit – gelijkwaardig zijn. Het criterium heeft in de eerste en de derde fase van de beoordeling een andere finaliteit.

Het is derhalve niet ondeugdelijk dat de verwerende partij de drie jaar extra ervaring van de tussenkomende partij uiteindelijk hoger inschat en haar op deze grond uiteindelijk verkiest.

21. In haar kritiek op het tweede bestreden besluit vertrekt verzoekster vanuit de redenering dat het bestreden benoemingsbesluit onwettig is omdat het genomen is met miskennis van de door haar in haar eerste middel

aangehaalde beginselen en bepalingen. Aangezien dit niet het geval is moet ook de argumentatie tegen het tweede bestreden besluit worden afgewezen.

22. Het tweede middel is niet gegrond.

C. Derde middel

Uiteenzetting van het middel

23. Het derde middel is ontleend aan de schending van de artikelen 2 en 3 van de formelemotiveringswet, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, de vereiste van de rechtens vereiste feitelijke grondslag en het beginsel van de gelijke toegang tot openbare ambten.

Verzoekster voert aan dat de verwerende partij zich blijkens het bestreden benoemingsbesluit uitdrukkelijk bij de door de raad van de arrondissementskamer uitgebrachte beoordeling en advisering aansluit zodat de adviezen van deze laatste zelf moeten voorzien in een motivering die blijk geeft van een zorgvuldige beoordeling van de kandidaten. Verzoekster is van oordeel dat dit geenszins het geval is. Ter adstructie van haar stelling dat de door de raad van de arrondissementskamer verleende adviezen niet getuigen van een zorgvuldige beoordeling wijst zij erop dat de beoordeling van haar kandidatuur en die van de tussenkomende partij omzeggens identiek werd verwoord. Het enige verschil in de beoordeling ligt in de zinsnede dat de tussenkomende partij op diverse kantoren en ook buiten het gerechtelijk arrondissement Leuven heeft gewerkt, waarbij verzoekster opmerkt dat dit voor haar eveneens vermeld had moeten worden. Verzoekster is van oordeel dat de raad van de arrondissementskamer op geen enkele wijze rekening heeft gehouden met de wezenlijke verschillen tussen haar cv en dat van de tussenkomende partij. Ook de materiële fouten die zij aan de arrondissementskamer signaleerde zijn, zo stelt verzoekster, symptomatisch voor het gebrek aan nauwkeurigheid, nauwgezetheid en oplettendheid die de raad van de arrondissementskamer aan de dag heeft gelegd bij de beoordeling van de kandidaturen.

Verzoekster besluit daaruit dat het bestreden benoemingsbesluit onwettig is en dat het dan ook niet de vereiste wettige grondslag kan vormen voor het ministerieel besluit van 11 juli 2013 – dat op het koninklijk besluit van 17 juni 2013 steunt – zodat ook dit tweede bestreden besluit dient te worden vernietigd.

24. In de memorie van wederantwoord repliceert verzoekster dat zij belang heeft bij het middel omdat het gegrond bevinden ervan de raad van de arrondissementskamer noopt tot een nieuw en zorgvuldiger onderzoek en aldus de kans bestaat dat dit onderzoek in haar voordeel uitdraait.

Wat de gegrondheid van het middel betreft, wijst verzoekster erop dat de verwerende partij niet betwist dat de motivering van de beide adviezen identiek is. Zij stelt dat de verwerende partij evenwel ten onrechte beweert dat de beide kandidaten niet of nauwelijks van elkaar verschillen en merkt op dat de kans dat voor eenzelfde betrekking twee identieke kandidaten postuleren nihil is. Verzoekster merkt voorts nog op dat de verwerende partij niet kan ontkennen dat de raad van de arrondissementskamer voor de kandidaten W.D. en B.G. woordelijk identiek heeft “gemotiveerd”, maar hen toch verschillende punten heeft toegekend.

25. In haar laatste memorie betoogt verzoekster dat het aan de verwerende partij staat om een motivering te verstrekken waaruit *prima facie* blijkt dat zij een ernstig onderzoek van de kandidaturen heeft doorgevoerd en dat dit te dezen niet het geval is. De omstandigheid dat de bewoordingen in de adviezen over de tussenkomende partij en verzoekster sterk gelijklopend zijn, wijst volgens haar op het gebruik van een standaardformulering die enkel detaillistisch wordt gewijzigd en die bijgevolg geen afdoende motivering uitmaakt. Zij benadrukt nogmaals dat het enige onderscheid in het advies over haar en de tussenkomende partij bestaat in de vermelding dat de tussenkomende partij op diverse kantoren en ook buiten het gerechtelijk arrondissement heeft gewerkt en dat dit ook op haar van toepassing is.

Beoordeling

26. Verzoekster heeft de hoogste score gekregen die de raad van de arrondissementskamer aan een kandidaat wou toekennen en heeft er dienvolgens geen belang bij om aan te voeren dat haar kandidatuur niet met de vereiste zorgvuldigheid zou zijn onderzocht of dat het over haar uitgebrachte advies onvoldoende zou zijn gemotiveerd.

Net zo min heeft verzoekster belang erbij, aan te tonen dat de puntentoekenning aan kandidaten waarover deze rechtsstrijd geen betrekking heeft niet deugdelijk onderbouwd is.

Zij heeft er in het kader van het voorliggende beroep wel belang bij om aan te tonen dat de beoordeling van de kandidatuur van de tussenkomende partij onzorgvuldig is gebeurd en dat het voor haar niet duidelijk is waarom de tussenkomende partij, net als zij, de hoogst toegekende score heeft verkregen. Het middel is slechts in die mate ontvankelijk.

27. Ter adstructie van de vermeende onzorgvuldige beoordeling door de raad van de arrondissementskamer wijst verzoekster er in eerste instantie op dat de adviezen over haar en de tussenkomende partij nagenoeg identiek zijn.

Over de ‘bekwaamheid’ en de ‘vaardigheden’ van verzoekster oordeelt de raad van de arrondissementskamer:

“De candidate is 39 jaar oud en heeft haar stage aangevat op 01.10.1993. De stage werd gehomologeerd op 20.03.1999. De candidate heeft een jarenlange ervaring in het gerechtelijk arrondissement Leuven en is er steeds op hetzelfde kantoor werkzaam geweest. Wat de bekwaamheid van de candidate betreft leidt de Raad uit de voorgelegde stukken af dat de candidate een voldoende grote beroepsbekwaamheid bezit. Uit haar jarenlange ervaring blijkt dat zij een grondige kennis heeft opgedaan op het terrein. Zij kent de procedure en de regels. Uit de gemotiveerde adviezen blijkt dat de candidate tot op heden steeds tot ieders tevredenheid heeft gewerkt en een correcte instelling heeft.
[...]

Uit het gesprek en de adviezen blijkt dat de kandidaat sociaal evenwichtig is. Zij blijkt ook over de nodige organisatorische vaardigheden te beschikken en is efficiënt in haar optreden. Ook wat leiding en coaching betreft scoort de kandidaat. Zij is op de hoogte van de laatste technologieën en volgt de evolutie op de voet.”

De bekwaamheid en de vaardigheden van de tussenkomende partij worden door de raad van de arrondissementskamer als volgt beoordeeld:

“De kandidaat is 51 jaar oud en heeft zijn stage aangevat op 15.07.1986. De stage werd gehomologeerd op 26.03.1994. De kandidaat heeft een jarenlange ervaring in het gerechtelijk arrondissement Leuven en hij heeft op diverse kantoren gewerkt. De kandidaat heeft ook buiten het gerechtelijk arrondissement Leuven gewerkt.

Wat de bekwaamheid van de kandidaat betreft leidt de Raad uit de voorgelegde stukken af dat de kandidaat een voldoende grote beroepsbekwaamheid bezit. Uit zijn jarenlange ervaring blijkt dat hij een grondige kennis heeft opgedaan op het terrein. Hij kent de procedure en de regels. Uit de gemotiveerde adviezen blijkt dat de kandidaat tot op heden steeds tot ieders tevredenheid heeft gewerkt en een correcte instelling heeft.

[...]

Uit het gesprek en de adviezen blijkt dat de kandidaat sociaal evenwichtig is. Hij blijkt ook over de nodige organisatorische vaardigheden te beschikken en is efficiënt in zijn optreden. Ook wat leiding en coaching betreft scoort de kandidaat. Hij is op de hoogte van de laatste technologieën en volgt de evolutie op de voet.”

Deze motivering geeft aan wat de criteria zijn waarop de kandidatuur – elke kandidatuur – is getoetst. Verzoekster stelt terecht dat de bewoordingen waarmee haar kandidatuur en deze van de tussenkomende partij werden beoordeeld, vrij gelijklopend zijn. Dit is evenwel niet onwettig. Een groot parallellisme in de bewoordingen van de beschrijvingen maakt net dat de eventuele verschillen tussen de kandidaten duidelijk zijn en maakt een vergelijking tussen de kandidaten in zekere zin ook gemakkelijker. Hieruit kan op zich niet worden afgeleid dat de kandidaturen onzorgvuldig zouden zijn beoordeeld.

Verzoekster poneert louter dat de arrondissementskamer met de wezenlijke verschillen tussen haar cv en dat van de tussenkomende partij geen

rekening heeft gehouden, maar laat in het middel na aan te geven welke verschillen dan zo wezenlijk zouden zijn dat ze tot een ander advies hadden moeten leiden.

28. In de mate waarin verzoekster wijst op een aantal materiële fouten in het over haar uitgebrachte advies levert zij geen bewijs over de kwaliteit van het advies van de tussenkomenende partij. Daarenboven moet worden opgemerkt dat verzoekster evenmin aantoont dat het eindadvies van de raad van de arrondissementskamer – na het doorlopen van de toentertijd in artikel 512, § 3, van het Gerechtelijk Wetboek bedoelde procedure om opmerkingen te formuleren bij het initieel ‘globaal advies’ van de raad van de arrondissementskamer, waarna de raad van de arrondissementskamer een definitief ‘globaal advies’ uitbrengt – in strijd zou zijn met de stukken van het administratief dossier. Bestaat het risico dat bij de beoordeling van een groot aantal kandidaturen materiële vergissingen gemaakt kunnen worden, dan strekt de procedure van artikel 512, § 3, van het Gerechtelijk Wetboek, er net toe dat dergelijke vergissingen kunnen worden rechtgezet. Zolang evenwel de eindbeoordeling steunt op correcte gegevens – en verzoekster levert niet het bewijs van het tegendeel – rijst er geen probleem.

29. Verzoekster toont aldus niet *in concreto* aan dat de beoordeling vervat in de adviezen van de arrondissementskamer niet zou stroken met de gegevens vervat in het kandidaatstellingsdossier van de tussenkomenende partij. Zij toont evenmin aan dat de motieven, vermeld in het bestreden benoemingsbesluit, geen steun zouden vinden in het administratief dossier, noch dat de verwerende partij op grond van de elementen in het administratief dossier op kennelijk onredelijke dan wel onzorgvuldige wijze tot de vaststelling van de feiten is gekomen.

30. In haar kritiek op het tweede bestreden besluit vertrekt verzoekster vanuit de redenering dat het bestreden benoemingsbesluit onwettig is omdat het genomen is met miskennis van de door haar in haar tweede middel aangehaalde beginselen en bepalingen. Aangezien dit niet het geval is moet ook de argumentatie tegen het tweede bestreden besluit worden afgewezen.

31. Het derde middel is niet gegrond.

D. Vierde middel

Uiteenzetting van het middel

32. Het vierde middel is ontleend aan de schending van de artikelen 2 en 3 van de formelemotiveringswet, het zorgvuldigheidsbeginsel, het transparantiebeginsel en het beginsel van de gelijke toegang tot openbare ambten.

Verzoekster voert aan dat de verwerende partij heeft nagelaten om op voorhand op duidelijke wijze de parameters te communiceren die bij de benoeming van doorslaggevend belang zijn. Zij wijst erop dat voor de diverse plaatsen waar zij gepostuleerd heeft telkens verschillende parameters en criteria worden opgegeven om tot benoeming over te gaan. In dat verband verwijst zij naar een benoemingsprocedure in het arrondissement Veurne en merkt zij op dat de verwerende partij daar een groot belang heeft gehecht aan de omstandigheid dat de benoemde kandidaat een verantwoordelijke functie heeft uitgeoefend. Verzoekster betoogt dat het niet te begrijpen valt waarom dit criterium nu plots niet meer van doorslaggevend belang zou zijn en klaagt aan dat in de bestreden besluiten hieromtrent geen motivering is opgenomen. Zij stelt dat zij gelet op haar ervaring – waarbij zij verwijst naar de omstandigheid dat zij de dagdagelijkse leiding heeft over twee kantoren – er alle belang bij heeft dat het criterium van het uitoefenen van een leidinggevende functie thans ook bij de beoordeling van haar kandidatuur zou worden betrokken.

33. In de memorie van wederantwoord betoogt verzoekster dat het middel ontvankelijk is in de mate zij erin de schending van het transparantiebeginsel aanvoert aangezien zij in haar verzoekschrift heeft aangeklaagd dat niet op voorhand werd meegedeeld welke parameters bij de benoeming van doorslaggevend belang zijn en dat hieruit afdoende blijkt op welke wijze zij het transparantiebeginsel geschonden acht.

Voorts betwist verzoekster de stelling van de verwerende partij dat zowel verzoekster als de tussenkomenende partij over dezelfde leidinggevende vaardigheden zouden beschikken. Zij stelt dat dit niet uit het bestreden benoemingsbesluit blijkt en dat de verwerende partij dit ook geenszins aannemelijk maakt.

Zij stelt ten slotte dat het feit dat in verschillende arrondissementen op een totaal andere manier wordt omgegaan met de puntentoekenning een duidelijk voorbeeld is van een verschillende invulling waarbij verschillende maten en verschillende gewichten worden gehanteerd. In dat verband wijst zij erop dat de raad van de arrondissementskamer in Mechelen maximumscores toekent van 35/35, terwijl de raad van de arrondissementskamer in Leuven een kandidaat maximaal 31,5/35 wil geven.

Beoordeling

34. Het ‘transparantiebeginsel’ is – ter controle op de naleving van het gelijkheidsbeginsel bij de gunning van overheidsopdrachten – een beginsel van aanbestedingsrecht, geen algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

35. De overheid beschikt over een ruime beoordelingsbevoegdheid, wat betreft de criteria die zij voor de vergelijking van de titels en verdiensten van de kandidaten in aanmerking neemt en het gewicht dat zij aan deze criteria toekent.

Geen algemene regel verplicht de benoemende overheid ertoe om de vergelijking van de kandidaturen te beperken tot uitdrukkelijk vooraf opgesomde profielvereisten of beoordelingscriteria, zolang maar de gehanteerde criteria kenbaar zijn doordat ze worden vermeld of minstens duidelijk blijken uit de concrete gegevens, dat ze objectief en pertinent zijn ten aanzien van de te be-geven functie en dat ze op een gelijke wijze op alle kandidaten worden toegepast.

De criteria aan de hand waarvan de kandidaten werden vergeleken, zijn ontleend aan de aan verzoekster zeer wel bekende omzendbrief nr. 196 of blijken uit de uitgeschreven motivering.

Verzoekster is in staat de pertinentie van de gekozen criteria aan de rechter voor te leggen evenals de concrete toepassing ervan op de ingediende dossiers.

36. Het criterium ‘leidinggeven en coachen’ werd bij de beoordeling van de kandidaten betrokken. Dit blijkt uit het advies over verzoekster waarin de raad van de arrondissementskamer oordeelde: “Ook wat leiding en coaching betreft scoort de kandidaat”. De tussenkomenende partij verkreeg eenzelfde positieve motivering. Door van het tegendeel uit te gaan mist het middel in zoverre feitelijke grondslag.

Verzoekster toont voorts niet aan dat de beoordeling van de leidinggevende capaciteiten van de tussenkomenende partij door de arrondissementskamer onredelijk zou zijn en aldus niet tot de maximumscore had mogen leiden. Te dezen blijkt evenmin uit de ‘gemotiveerde adviezen’ van de werkgevers – en verzoekster toont niet aan – dat zij omwille van haar leidinggevende ervaring in vergelijking met de tussenkomenende partij direct zichtbaar grotere aanspraken op een benoeming tot gerechtsdeurwaarder kon laten gelden.

37. Voorts zij opgemerkt dat het de arrondissementkamers van de verschillende arrondissementen vrij staat om binnen hun discretionaire bevoegdheid ter fine van advies een eigen werkwijze te hanteren en aan bepaalde criteria een groter belang te hechten, zolang zij dit bij de beoordeling van de kandidaten binnen eenzelfde benoemingsprocedure op dezelfde wijze toepassen.

38. De omstandigheid dat de verwerende partij in andere benoemingsprocedures – hetzij door aansluiting te zoeken bij een advies van een andere raad van de arrondissementskamer hetzij eigener beweging – een doorslaggevend

belang zou hebben gehecht aan het criterium 'leidinggeven', maakt het thans voorliggende benoemingsbesluit nog niet onwettig. De benoemende overheid beschikt over een ruime discretionaire bevoegdheid om voor elke benoeming de criteria te bepalen die zij bij de beoordeling zal hanteren. Zij is geenszins verplicht om bij elke benoeming exact dezelfde criteria te hanteren en de kandidaten voor een benoeming kunnen er geenszins gerechtvaardigd op vertrouwen dat een benoemingsprocedure aan de hand van exact dezelfde criteria zal verlopen als bij eerdere of andere benoemingen.

39. Het vierde middel is niet gegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. De verzoekende partij wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 175 euro.

De tussenkomende partij wordt verwezen in de kosten van de tussenkomst, begroot op 125 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 3 februari 2015,
door de Raad van State, IXe kamer, samengesteld uit:

Geert Van Haegendoren,	kamervoorzitter,
Bruno Seutin,	staatsraad,
Bert Thys,	staatsraad,
bijgestaan door	
Vera Wauters,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Vera Wauters

Geert Van Haegendoren